

даваше отсрѣща, съ жълтата си изрусѣла шапка и ухилено лице, и му маха—вѣроятно, искаше да му раскаже за господамата си... При тая нова опасностъ Кардашевъ се пристори, че го невидѣ, притърча въ кривата уличка Лавелѣ и се мушна на посока въ първата врата, която му се улучи отъ лѣво. Тамъ чакà нѣколко врѣме, докждъ се убѣди, че страшния Каишевъ е изгубилъ дирята му. Подиръ една минута литераторътъ видѣ прѣзъ стъклото на коридорната врата, че влѣзе Церберъ изъ портата, а слѣдъ него се показва Каишевъ.

— Ахъ! — извика въ ужасъ Кардашевъ, — и тука! Тоя проклетъ Церберъ ме издаде!

И той фукна на горѣ, по други стълби, безъ да знае въ чия кѣща е влѣзаль и търси спасение отъ Каишева. Отъ най-горнето стѣпало той се извърна и погледна долу: видѣ жълтата изрусѣла шапка на прѣдприемача, която сѣщо фана да се повдига по стълбитѣ.

Една ужасна мисль му дойде тогава:

— Мигаръ съмъ влѣзаль въ Каишовата кѣща!

Но той веднага спомни, че Каишевата кѣща бѣше на друга страна на града.

Кардашеву неостаяше врѣме за колебание: той почука една врата, бутна и влѣзе вътрѣ. Той свали шапка да се извини на десетината лица, които намѣри въ стаята и които буйното му нахлѣтване накара да се обърнатъ. Той остана доста слисанъ, като видѣ, че това общество бѣше много пѣстро. Имаше въ него прѣдставители отъ сички полове, състояния и съсловия: граждане, шопи, евреи, двѣ госпожи, три селенки, разсилни съ жълти копчета. Сичкий тоя разнообразенъ народъ се мърдаше или стоеше правъ прѣдъ двѣ зелени маси, при които сѣдяхъ хора съ пера въ рѣцѣтъ.

Кардашевъ разбра, че е попадналь въ една канцелария! По книжата, залѣпени на стѣнитѣ, видѣ че има